

94/12
1065

მათრახი

№ 16

და საღამური

ყოველ-კვირეული, იუმორისტული ჟურნალი

მე XXXIX ე სამეურნეო გამოფენა ქუთაისში.

ქუთაისის გამოფენა
 არ გინახავთ განა თქვენა?!
 მაშ მიბრძანდით, ინახულეთ
 მეურნეთა აღმოფრენა!!!
 იტყვის ზოგი საღამანა:
 „არ ხარობსო იქ ლახანა“...
 (ერთი მომცა სამართახოთ
 ცრუ მეტყველი ამისთანა!)
 საარაკო სანახავი
 იქ უწყევით ორი თავი...
 (ერთს თერთათ და ერთსაც წითლად
 შეღებილი უჩანს ტყავი).
 ახლა ნახეთ თქვენ სტაფილო...
 (ოჰ, სამშობლოვ, დალოცვილო!)
 თითის სიგრძე არ გეგონოთ,

ისეთია როგორც სპილო!
 ახლა სიმინდს არ იკითხავ?
 შენს მადლსა და შენ მზეს ვფიცავ,
 იმის სიგრძე უშოვიათ
 რომ ერთ ტაროს ველარ ზიდავ.
 საარაკო, გემო ცხარი,
 ორი ბოთლი უღვათ ძხარი...
 (აღვილობრივ სარდაფებში
 ქირას ოფლით მონავარი).
 სვირის ღვინოც უღვათ ტიკით,
 (ვინც ლოთი ხართ, იქით მიდით
 არ ეძლოთ, თორემ ვიცო
 რქვებს ვასვრიებთ უკუნის რიკით“)
 იქავეა ერთი კვაზი,
 საოცარი დასანახი

ასი ფუთო მეტი მოვა
თუმც უშნოა და ახმახი.
ახლა მოდით, ნახეთ ნესვი!!

(ამოვარდა მისი ფესვი!!)
არც მსმენია ღუნიაზე
ამის მსგავსი დანათესი.

მიოლად ამ ტურფა სანახავებს
(ბოლოკებს და ხახვის თავებს)
მარჯვე ბიჭი თუ არ არის
საათში ვერ მოათავებს.

როგორც მცველი ანგელოზი,
ხმა ტბილი, ხმა სირინოზი,
გამოფენას თავს ევლებს
მამლაყინა კურნაროზი.

საუცხოვო ქათმის ჯიში,
(მის არა აქვს ქარის შიში)
ყველაფრამღი საჭირაა
როგორც ლხინში, ისე ქირში.

—კი.

ეშმაკის ინტერვიუ.

6. ლორთქიჯანიძესთან.

ცოლვა გამხელილი სჯობია, ეს მწერალი, დღი-
დან თავისი ქართულ პრესაში მოვლინებისა მუდამ
ჩემის სიმბატიით სარგებლობდა. და ეს იმიტომ, რომ
ის არ არის ავთ ცრუ თამოყვარობით, ის არ
ცდილობს მშრალზე გვიდეს, წინ წამოდგეს. თაო-
ბიდანვე ქართული პრესის ქაობში დგას და თავგა-
მოდებით იცავს ქაობის ბინადართა პრინციპებს.

მას ურჩენვია ქაობი
მინდორ-ველს ყვავილოვანსა,
ბულბულის ჰანგზე არ გასცვლის
ბაყასა ტკბილსა ხმავანსა.

აი თუნდა გასინჯეთ: ნეტარ-ხსენებულ „ნიშ-
დურში“ იელვა მისმა, ღვათებრავმა ნიჭმა, იქ დაის-
ხა კოკორი, მისი კეთილ სურნელოვანებით დაფე-
რა მწვანე ყვავილები და როცა ეს ქაობი დაშრა,
როცა იქ სიცხელე შესწყდა, ახებინათ, უკვე შა-
რავანდელით გამარწყინებული ვადფრინდა ის მეორე
ქაობში, ანუ ზეორე წუშეში, რომელსაც „იე-
რია“ ეწოდება.

და აი ამისთვის მომწონს მე ნ. ლორთქიჯანი-
ძე და ამისთვის ამოვირჩიე ის დღევანდელი ინტერ-
ვიუს საგნათ.

—ზარები მოშლილია, ბ-ნო, დაუკაკუნეთ, მი-
თხრა მეზობლის ბიჭმა.

—გამეცინა და დაუკაკუნე.

— მობრძანდით, მობრძანდით! გამომეგება თი-
თონ მასპინძელი.

—უკაცრავათ, ვგონებ შეგაწუხებ?...
— რასა ბრძანებთ, ბ-ნო ეშმაკო! წარმოიდგე-
ნეთ ჩვენ ეშმაკებიც კი ვერ შეგაწუხებენ.

— ეშმაკები ვერა მაგრამ რუსის ხალხი კი გა-
წუხებთ მგონი! არა?

— წიკითხეთ „იეგრაში“?

— წიკითხეთ და მართალი მოგახსენოთ მე
თქვენი ნაწერებიდან ამრიგად არაფერი მომწონებია.

— ბარმაც რომ მოსაწონია!

— მე მომეწონა თქვენი აზროვნების სინათლე,
იმისი სიმშენიერე, სიფაქრე, სისწორე, მიუდგომ-
ლობა, სათნოება, კატ-მოყვარული გრძობა, ფხი-
ზელი შეხედულობა..

— ერთი სიტყვით ყველაფერი, რაც მე ჩემს
სამხედრო წერილში ჩავაქსოვე.

— ყველაფერი, მაგრამ ყველაზე უფრო მისი
დასკვნა.

— ბ-ნო ეშმაკო, თქვენ ხო არ დამცინით?!

— რასა ბრძანებთ, რასა ბრძანებთ, აქ საცა-
ნელიც არაფერია!

— „დროებსა“ კი მოხვდა მაგრამ ცხვირში!

— მე განცვივრებაში მოყვებარ თქვენს საუ-
ცხოვო ხსოვნას. აი მაგალითად იმ „შეგნებულ“
მუშასთან საუბარი რომ ვაგახსენდათ.

— რომ არ ვამხსენებოდა ძალით ვაგახსენებდი.
მე საზოგადოთ ძაღის ამოხრე ვარ შეგნება „დრო-
ბის“ რედაკციისთვის დამოლოცნია.

— აი სწორეთ მაგისთვის-მომწონს თქვენი რაინ-
დული კილო: „პროპაგანდას რო აღამაინს თვისება-
თა გადასწორება შეეღლოს, ჩვენ დავგასწრებდენ!

საბერძნეთი, იტალია, პოლონეთი და სხვ ამ საშ-
ვალეებს მიმართავდენ და სისხლს აღარ დაღერი-
დენ! ოპ ოპ, დღერთო ჩემო, რა კეთილი, რა გო-
ნიერული დასკვნა გამოდის ამ ორიოდ სიტყვიდან.

მიკვირს ქართველი ხალხი რატომ ვერ მიხვდარა
თქვენს გონერებას?

— ხალხი ბ-ნო ეშმაკო, ს დ. დამიონავეს.

აი თუნდა იასეს ჰკითხეთ!

— ერთი ორი ასეთი წერილი და ხალხი თქვენ
ამოგდგებათ გვერდში. საქართველოს კეთილ-დღე-
ობის სურვილი არა ერთსა და ორს მამულიშვილს
უძგერებს გულს. თქვენ თამამათ შეგიძლიათ მათი

წინამძღვარობა. რუსეთის ხალხის განვითარებას ხომ ათასი წელი დასჭირდება და ნუ თუ ჩვენამ ღროს უნდა ვუვალთ, ნუ თუ საქართველოს მანამდე არ უნდა ეშველოს რამე? ამ ხნის ვანაგლობაში ხომ აღვიფხვრებით პირისაგან ქვეყნისა? გვიწინამძღვრე დიდებული მწერალი, გვიწინამძღვრე!

— ეგ რა მესმის! ბ-ნო ეშმაკო, თქვენ ჩემს სულში ჩაძვერთ! თქვენ იმ სიმებს შეეხეთ, რომელი ჩემს ხალხსა და ჩემს ტენის შუა გაბმული! ასე მგონია თქვენ ჩემს სიტყვებს იმეორებდით! მომეცით ხეო!

მწერალი იმ ზომ აღლევებული იყო, რომ ხელის მიკემა შემეშინა არ მიკბინოს მეთქი.

— დამშვიდდით ბ-ნო ნიკოლოზ, დამშვიდდით. დღეს ხომ შეუძლებელია ჩვენი ამხერგება ჯერ თქვენ ერთის მეთი ასეთი - შემთხვევითი წერილი! არ დაგეწერათ, ჯერ ხალხს მომზადებთ უნდა.

— მაშ ახლავე დავეწერ. ამ წამშივე! მოიტათ ქალაღი! კალამი... ყარანდაშები... მოიტათ მელანი! მელანი ქვევრით მელანი!... მოიტათ...

საშინელ მღვამარეობაში ჩავევარდი. აღარ ვიცოდი რა მექნა. უშველოს ღმერთმა მსახური ბიჭი შემოვარდა და აღტყინებულ მწერალს ცივი ტილო მოუშხადა.

ისიც დამშვიდდა.

— ეს დღე უწარჩინებულესი დღეა საქართველოს ისტორიაში! კვალად დაიწყო მან.

— დღეს ჩვენს მამულს მოეწვინა მხსნელი, და ეს მხსნელი ვარ მე... მსახური სწეწდენ ლამაზ ფრთებს ამაჟ ფრინველსა... ბნმა ბრძანა: ფრთებს ნულარ ავლოჯთ... ოჰ დიდებულიო სამშობლოე! ბატს ფრთები ეზრდებოდა... თავს სუსტად გრძობდა... აბლულ-გამიდი, ის მტარვალი და მტარჯველი ქართველი ერისა, დღეს განცხრომიით განაგებს არაბთა მომთაბარე ტომთა რაზმებს...

მსახურმა გამაფრთხილა სიტყვა არ შემებრუნებია. ის, უკვე მრავალ-ზნის გამოცილილი, მარწმუნებდა, რომ ბატონი ბაღე დაწყნარდება მღელვარებისაგან და კიდევ განავტობთ საუბარსო. მეც დავემორჩილე თუმცა ძლიერ მინდოდა გამეგო: რომელ ბატზე იყო ლაპარაკი, იმ ბატზე, რომელის შესახებაც „ერის“ მეორე ნომერში სწერია და რომელიც იქაურებზე უფრო ჰკვიანად არის ცნობილი თუ სხვა რომელიმეზე. ჩემი აღფრთოვანებული მასპინძელი კვალად განავტობდა:

— ჩამოდექით მოსისხარო... ბატი ეხლა ხერხიანად იმალება... ის იმალება ჩემში!!! შორს არ წვიო, შორს მტაცებელი და მსუნავო. შენ გინდა გული ამომავლიოჟო მე... მე უმწყო ბატსა... ვერა...

ვერა... აბლულ გამიდი, მეფე ირანისა... სანდროთ წვაიდა... ჩემს ყურს ესმის ჰიხენი აქლემებისა, ღმერთი ლომთა... ოჰ ბატო, ბატო! შენ ხარ მე... მე ვარ შენი! ბაზიერთა წრუბუნი... ბუკის ხმა! ქართველო ხალხო? შენ მოგხმობ ქართველო ხალხო! რა არის ბუკი.. რა არის ბუკი მეთქი... აბლულ გამიდი, ინდოთა სარდალი, მოგხმობს თქვენ და ეს სარდალი მე ვარ!.. მე ვარ გარეული ბატი! მე მაგლეჯდენ ფრთებს, მე მწეწკნიდენ ბოლოებს, მე მტანჯამდენ და მაწამედენ!.. ხალხო, ხალხო!.. ნუთუ ბატებიც ჩემზე ჰკვიანნი უნდა იყვნენ, ნუ თუ ინდოურნიც მე უნდა მჯობდენ!.. მიშველეთ... მიშველეთ...

მან ისეთი ვაჟკაციური ხმით დაიგრილა ეს უკანასკნელი სიტყვები, რომ „ერის“ მორეკონსერტე #B# თუ ახლოს მდგარა ყო აღტაცებაში მოვიღოდა, დაიძახა და მწარეთ აქვითინებული ბალიშზე დაეცა. მომწონს ვაჟკაცის ცრემლები!

ეშმაკი.

* * *

ნუ ნაღვლიანობ, გულო, მარადის ნუ იღრუბლები, გამოიდარე. იეზარე დღემდის რაც შეხამ შეგის, რაც ტანჯვის გზები გამოიარე. ქვეყნის საერთო ტირის და ლხინში შენც გაიყვს წიად, მის გვერ ადგები. ეს განხია ჩვენი ცხოვრების, ბედითი წესი, დამეთანსებები. დეე, ნაღველში სტურაჯე, გულო, თავს ეკვებოდე სტყვენა სტყეს, მხოლოთ ეკვავი კეტევი: უნაყოფთა, ემანებოდე კერძო შენს დარდებს. განა რას შეგქენს მუდამ დარდო მასზე, შედლობო რაც დაკავარგავს, ჰე, გულო, შენი ზედ-შეტ სწარფეთედი, სხვაზე დანდობით, რაც დღე გინახავს!.. ვაცე მე, გულო, რაც ზედება დეს იქ, სად წრფელის რწმენით

ბორძი მისთვის,
რომ ბორძების დღე გაქრადიყო, გზებს გამზადებით
სიშართლისათვის;—

იქ იცინან, ღრს ატარებენ, გაშლილ მდელოზე
მოსეირნენი,
მხოლოდ დაცინვით მოგაგრებენ, შესწავლად დროზე
მოსაგრებენ.

მუდამ იცინონ, ილაზნადნარონ, ეს რად გაწუხებს,
ან რად გავერგებს,

სჯობს, გულო, ისეც ის შთაგანო, კვლავ რა გაცოცხლებს,
რა გაგამხევეს;

დე, გამხევებღეს, ის წმინდა რწმენა, რომ ნამყო შენი
ბუნებურა,

რადგან ქვეყნისთვის, სასარგებლო რამ, წვეთის ოდენი
შეგიძენია.

დე, ნუ გინდა ჭება-დიდება, შრომობდე ქვეყნის
შეუმწეველათ,

საერთო საქმეს არ შორდებოდე, ქვეყნთ სიშართლის
დასამყარებლათ.

ბ. გელა.

გურული სცენა.

(რეჟეზა და ზემლემერი.)
ს. ნიბათი.

რეჟეზა. უფალო ზემლემერო, ღმერთსავით
გებეწეები მითხრა რამდენი ქცევა მიწევს შენ
რომ არიგებ იმ ტყეში და იგი რაცა ქალბა-
ტონის წყალობაა, ჭყანიებიდან ჩემდა გამოიზიგო.

ზემლემერა. რა გამოიზიგო ძმავ, ერთი კვა-
ტრატი არშინი და ორი კვატრატი ვერშოკია.

რეჟეზა. ვი, წავხდი, რას მიჩივი შე დალო-
ცვილის შვილო? ფასი ფასია და ქალბატონს რომ
ძღვენი ვუთრაქე იმას ანგარიში აღარ აქვს. ღმერთი
ქე დაძველდა და რაცა ბუნება იგი მაინც ხომ
კი გწამს, რაც შენ მოსულხარ ამ ტყეში მეგრე სულ
შენთან დავლიტირობ, ჩიტი რომ კურკანტელას
ვერ გეიტანს იმისანა მაგრებში, შენ კი არშინები
და ვერშოკებო. კაი და ვოჯო რაცა კვატრანტე-
ბია იგი მაინც მითხარი რამდენ ქცევას აკეთებს.

ზემლემერა. მე რას მიჯავრდები შენ კაი კა-
ცო, შენ ვინცხიანი ვითარაქვს და გილიტირებია
მე რას მამადლო? აგი გიწერია და აგი ვითხარი.
და კვატრატი კი ოთხკუთხივ რომ არშინს დაადობ
და შვაზე მიწა დარჩება იგია.

რეჟეზა. ვი დედა ვინცხამ! მომკალი და ქია
ერთი არშინი მისი კვებულებიანთ;
მუუტყუვებივარ და ქე კონდენსაც მისი ვის-
წავლით ქკუას.

შხანკოლა

სოფელს ეკითხაო...

ხატურმა კატამა
კული ვანზე ქნაო.
ეს ამბავიც საბარლო
სოფელს ეკითხაო:
ვით გაბჰედა კატამო,
დაუდგეს თვალიო!
მას კული უნდა ჰქონდეს,
როგორც ნამვლიო,
ჩამვებული უკანა,
არ მოქნელიო;
აღბათ რასმე აპირებს,
მაგი წყეულიო!..
მოუძღვა ბოქაული
დარაჯთა „სორტასო“,
და შეუდგენ ერთგულად
სოფლისა კორტასო:
დაიჭირეს ოცამდე
კაცი, მართალიო:
(კატის წაქეზებაში
მათ დასდგეს ბრალიო).
მოითხოვს ბოქაული
გლხთა ყრილობასო,
და უკითხავს უფროსის
მოწერილობასო:
„რადგანაც არ იქცევით,
როგორც წესიო,
ყველა იმას მოიძკის
რაც უთესიაო,
სოფელი რო „ბუნტობს“,
გვზევესთაო
იმის დასაცრობათა
ღმერთს მოუციოა“.
— მოზღვთ თივა, ჩილა
პური, საკლავიო,
თუ არ გინდათ რომ ზურგზე
ავადროთ ტყავიო!..
და... გაისმა სოფელში:
— „მოიტათ ფარაო
გვზევესთისთვის,
ცოტა ავ კარაო!“...
ბოქავენ ფულს... სოფელი
კი არ იცლებოა,

სჩანს, სოფელში დღია
 სიმღიდრ შეძლებათ.
 სოფელი, ვით საფეცილე
 ჯვალოს ტომარაო,
 რამდენიც დაფერთოხო,—
 სულ ქეა ფარაო...
 და... ფერთხენ... ფერთხენ სოფელს,
 თითქოა ჯვალოოა...
 ნუ თუ ამდენს წამებას
 არა აქვს ბოლოოა?!

5. ზომლეთელი.

მესტვირული.

ღმერთმა ყველა დაგიფაროსთ,
 მე რომ შემხვდა ცოლი:
 ექვიანი და კაპასი
 ჩხუბის წინამძღოლი.
 ანჩხნლია და მოჩხუბარი,
 ენა ადლის ტოლი,
 თავში მირტყავს უნდობლათ,
 ვით მეზურნის ღოლი...
 ყელში თოკი წამიჭირა,
 გაუყარა რგოლი;
 ზურგის ტყავი ამაცალა
 ამადინა ბოლი.
 არ მიწახავს ვაეი-კაცი
 ამ გვარი მებრძოლი.

მიკვირს როგორ გაიხარებს
 ამის გვერდში მყოლი!
 დღე და ღამ მეჩხუბება,
 არ აყენებს ენას;
 ყური უგდეთ მის პირიდგან
 სიტყუებისა დენას!
 ვეხვეწები: კარგა, კმარა,
 აგრემც შენსა ღხენას!
 მაგრამ მაინც არ ღალატობს
 თვის ძველებურ რწმენას:
 ლანძღვას უფრო მოღამატა
 მიხშობს ყურთა სმენას.
 როგორც ვატყობ ვეღარ უძლებ
 ამდენ ლანძღვის თმენას!
 გავიქცევი საითკენმე,
 გეფიცებით ზენას!

ა. განჯის-კარელი.

შენ ვერ გაგე, სსეაფერ ხსენი
 ჩემი ქარაგმა სასიყვარულო,
 იქნება განგებ მაღაგ ნაგონასას,
 ჩემო იმეღა და სიხარულო!
 დე ასე იუას! გრძნობათ გამოთქმის,
 თუნდ ხელოვნურათ, მომეც შემთხვევა,
 ვით წმინდა ხატსა, სასიკებისა,
 შენი ერთგული ხელზე გქმთხვევა
 და გვლაგ ქარაგმას გეტყვის, ციური
 »უხევი ვარდს უგაჟს, თაკს დასტრანალებს...
 იქ უგულოცხ, ქვეშ დედამიწა...
 მიეშეკენით... გაატანალებს! «...
 * * *

იასამანი.

კრიტიკოსთან.

ვოდვეილი ერთ მოქმედებათ.

მომქმედნი:

- 1) კრიტიკოსი.
 - 2) ქეთო, ცოლი მისი.
 - 3) მალაქია, — მოსამსახურე.
 - 4) პირველი.
 - 5) მეორე.
 - 6) მესამე.
 - 7) მეოთხე.
 - 8) მეხუთე.
 - 9) მეექვსე.
 - 10) მეშვიდე.
- } ავ-
 } ტო-
 } რე-
 } ბი.

მოქმედება სწარმოებს ჩვენს დროში ჩვენსავე ქვეყანაში.
 სცნა წარმოადგენს კრიტიკოსის კაბინეტს. კუდელ-
 თან მიდგმულია ღამაზა, საყვრელ გადაფარებული სამ-

წერლო მაგდა. ზედ შნოაინი საწერ-კალაში, საფერფლეუ, სასანგარაშო სნოტი, ორი შანდალი სნთლებით, სასხაყვი, პრესი, პორტფელი, ერთი გრძელი და ფეკურებიანი ჭიჭი, სხვა კალამის ტარები, კარანდაშები და რეზინაჲ. მაგიდის ერთ კუთხეში რამდენიმე შუგუდიანი მოზრდილი რეკულები აწყვით. კედელზე ჭიჭიდა სხვა და სხვა გამორჩენილ პირთა სურათები, არის აგრეთვე ერთი ხალისა გადარეკული ტახტი, მუთაქები და ბაღიშები. რამდენიმე გენის სკამი. მაგიდასთან კრიტიკოსის ახლო ერთი საგარძელები დგას. ერთ კუთხეში დგას შუგუ, აესებულები განკუთვნილი. შუგუთი თავზე აურებელი უდაინი რეკულები აწყვით ერთი-მეორეზე. ფარდის ახდის სცენაზე მარტო კრიტიკოსია. უჩის მაგიდას და კითხულობს ვიდაგას პიესას. აგვია სახაფხული ევროპული ტანსამოსი. მდებარე შუგუთს შემდეგ, აიღებს უფროე წითლე კანდაშს და რეკულის ბოლოში რადიკას ჩასწერს. ესეც შენ, ცხა დახეულე კაცო. ადგება, ერთ შუბელზე მიადებს ხელს, შერე გააფე-გამაფეის ორჯერ სმუჯერ. უფროე მოტრიალდება და ჭდება. აიღებს შერე რეკულს და კითხულობს თავისთვის.

გამოსვლა 1.

შემოდის მარჯვნივ კარებიდან ქეთო.

ქეთო. დათიკო! გეყო ამდენი კითხვა, თვალები გეტკინება. წამო ჩი დლონი.

კრიტიკოსი. მაშ რა ვქნა მეგობარო, ზეგ კრებაა, ათიოდე კიდევ დამრჩა. უნდა ესენიც გადავიკითხო. ხედავ რამდენია? (უჩვენებს შუგუთს თავზე) შენთვის რომ ყური მეგდო აქამდე ხუთიკ არ მიქნებოდა წაკითხული.

ქეთო. დმერთო ჩემო, ამდენი პიესა? მოგიკლავს თავი შე კი კაცო.

კრიტ. რას იზამ. სერიოზული საქმეა. სარეპერტურარო კომისიის თავმჯდომარე ვარ და ჩემ სიტყვას ვაღმწყვეტი მნიშვნელობა ექნება.

ქეთო. რამდენი პიესა წარმოადგინილი?

კრიტ. შეიდას ორმოცდა ხუთი!

ქეთო. მეტე როდისდა მოასწარი წაკითხვა?

კრიტ. მას შემდეგ, რაც თქვენ სოფელში გაგისტუმრეთ სულ ვკითხულობ და გამომილაყდა კიდევაც ტვინი.

ქეთო. როგორ...
კრიტ. როგორ და ისე. არც ერთში არაა

აზრის ნატამალი. ის ვისაც განათლება მიუღია ცხოვრებას ვერ იცნობს, იმას კი, ვინც ცხოვრებასთან ახლოა, განათლება აკლია. მწერლისთვის კი ორივეა საჭირო. ეს პიესები კი არა გიყვების მემუარებათ. როგორ წარმოვიდგენდი ჩემო კარგო, რომ ამ პატარა საქართველოში ამდენი უნიკო და წყაღ-წაღებული ახალ-გაზღობა იყო. დამეთანხმე,

რომ მდგომარეობა მეტად უიმედოა. ნეტო ვიცოდე რა ძალი ვადათიბავს ამოდენე დეკორაციას ბალახს.
ქეთო. ის, ვინც ქართულ სცენას სულის ჩამდგმევით მოვეცინებ.

კრიტ. შენს პირს შეპირო?

ქეთო. რა ხალხია ეს ავტორები?

კრიტ. ვინ ვინდა რომ არ იყოს. ყველანი განურჩევლოდ წოდებისა და მიმართულებისა: ეკიმი, ვეკილი, ინჟინერი, ხუცესი, ერი, ბერი, მსახიობი, სცენის მოყვარე, ფერაზალი, დალაქი, ნოქარი და სხვა. რომელი ერთი ჩამოვთვალა, ყველა თავისას არახუნებს და ყველას ერთი რამ ასულდგმულებს. „სახელი“. შენ უნდა წაიკითხო ქალი იმათი პიესების წერილები, რომ დარწმუნდ ჩემს სიმარაღში 74 წიქსა მივიღეთ და 540 სურათი, თავისი ბიოგრაფიით. ზოგი მათგანი მარტოს სახელით ისეთ სისულელეს ჩხახავს, რომ მუცელზე კანი არ შეგრჩება. ზოგის აზრით, საქართველო მაშინ აყვავდება, როცა ქართველ ესდეკებს ქართველებივე ამოწყვეტენ. ზოგის პიესა თითქოს რუსული ცხოვრებიდანაა ამოღებული და ეკუთვნის ისეთ კაცს, რომელიც კავკასიკ კი არ ვასცილობია. აშკარაა დღეს მთელი საქართველო დრამების წერაშია გართული და ეხლა ის-და გვაკლია, რომ მალე მე და შენც ავაწირობინოთ კალმები. თუ ასეთ დაკინებას... სუს! (შაფურდება) ქეთო შალიკო სტარის.

ქეთო. უი მოგიკვდეს დედა. (გადას მარჯვნივ)

კრიტ. (შაძახებს) ქეთონო! ჩიი აქ შემოგზავნე! (კითხულობს. ზაუზა. ისმის ზარის რეკა.)

გამოსვლა 2.

(შემოდის მალაქია. შემოაქვს ჩაი. დაუდგამს წინ. ისმის ზარის რეკა.)
მალაქია. იმე! შეგიფრინდა ვინცა ხარ ხელიკი თუ?

კრიტიკოსი. გაიგე ვინ არის!

მალაქია. (გადას წინს კარებში.)

გამოსვლა 3.

(შემოდის წინს კარებიდან მალაქია)

კრიტიკოსი. ვინ არის?

მალაქია. აფერი ბატონო. ვინცა პევეტებია თქვენი ნახვა სურთ.

კრიტ. (განსე) ვიშ რა ქართულია! „ვინცა-პროვეტებია!“ შემოუძეხი, წინა ოთახში ლამაზ ხომ ანთია?

მალ. დიაღ.

კრიტ. კარგი. აბა!

მალ. (გადას.)

კრიტ. (ჭდება.)

ვამოსვლა 4.

(შემოდის ზირველი ავტორი. აწვდა გაგრედილი ვერძაუელი ტანსამოსი და ჩექმები, თავზე ჟაკე.)

პირველი. გამარჯობათ!

კრიტიკოსი. ვაგიმარჯობა! (ხელს გაუწვდის ისაც ჩამართმუქს.)

პირველი. ჯიქიძე.

კრიტ. ოქროსცვარაძე. ვთხოვთ! (მეუთაიებს სკამზე.)

პირ. (ჰაღვბა) ძაან ცხლოდა დღეს! (მაუზა)

კრიტ. დიად. ჩაის ხომ არ მიირთმევთ?

პირ. გამაღობთ, ვიანგელით, თუმცა აქაც შეიძლება. მაგრამ არა, ნუ სწუხდებით.

კრიტ. კარგია ნუ ბოდიშობთ. (მღაქქას.)

პირ. რა გავწყობა. იყოს ნება თქვენი.

ვამოსვლა 5.

(შემოდის მღაქქა.)

კრიტ. (მღაქქას) შოართვი ჩაი!

პირ. არა: არა, ნუ მოიტანს.

კრიტ. ოპ ბატონო, რომ იცოდეთ როგორ მეჯავრება ეს ჩინური ცერემონია. ან გადაჭრული ჰო სთქვით, ან არა.

პირ. არა და ათასჯერ არა. (მღაქქა გადის)

კრიტ. კეთილი და პატიოსანი. სხვა? რით შემიძლიან გემსახუროთ?

პირ. სჩანს ჩინებულათ სცხოვრობთ. უზომოთ მიხარია.

კრიტ. არ ვიცი რით დავიმსახურო ასეთი ყუ-რაღდება.

პირ. თქვენი ამაგიტ. როცა ჩენი რომელიმე საზოგადო მოღვაწე ასე თუ ისე კარგათ ცხოვრობს, სიხარულისაგან ცას ვეწყვი ხოლმე.

კრიტ. Merci, Merci

პირ. ცოლ-შვილიანი ხართ?

კრიტ. დიად.

პირ. შვილები გყავთ!

კრიტ. ერთი.

პირ. გაგებარდოთ! ღმერთმა იმისი დრამატურგობა მოგასწროთ. ჯვარი როდის დაიწერეთ?

კრიტ. (განზუ) რას ჩამაცოდდა. (ამს) ამ ორი წლის წინეთ.

პირ. თქვენი ცოლი საღაურია?

კრიტ. (განზუ) ბიქოს! ამას სიცხე ხომ არ აწუხებს? (ამს) ჩემი ცოლი ქიზიყელია.

პირ. ქიზიყელი?

კრიტ. დიად.

პირ. ქიზიყე.. ქიზიყე. აი ის ვირების ქვეყანა?

კრიტ. დიად-დიად, უნდა მოგახსენოთ, რომ იქ ვირებს გარდა ადამიანებიც ცხოვრობენ.

პირ. რა გვარია?

კრიტ. ვინა ბატონო, ქიზიყელის ვინა?

პირ. თქვენი ცოლი.

კრიტ. (განზუ) რა ვენა... შეყვარებული ხომ არაა. ჩემი ცოლი და ჩემი ცოლი! (ამს) ხატის კაცი.

პირ. რომელი ხატის კაცი? ვგონებ ერთს ვიცნობდი.

კრიტ. მამა მისს ნიკო ჰქვია, დედას ნინო, ძმას ტიტო, დან სოფიო, პაპას სვიმონი, პაპის პაპას პეტრე, მამიდას დარეჯან, დედას სალომე, ნათლიდედას ბარბაქე, მოჯამაგირეს ტიმოთე, მამა-ჩემს ივანე, დედა ჩემს პელოგია, ბიძა ჩემს ივლიანე, პაპა ჩემს ტიტისტესია. (განზუ) ნეტავი არც ეღლა მომსვენებს?

პირ. დიდებულად შეუყუებთბათ ბ-ნო ჩენი ქართული თეატრი!

კრიტ. (განზუ) დღახვროს ღმერთმა, საიდან სად გადახტა. (ამს) დიად. არა უშავს რა.

პირ. იმედია ამის შემდეგ გამობრუნდება ეროვნული სცენა.

კრიტ. (განზუ) რა ადვილი ყოფილა! ეროვნულ სცენას ეროვნული კულტურა გამოაბრუნებს.

პირ. წარმოდგენები მალე დაიწყება?

კრიტ. ერთი თვის შემდეგ.

პირ. როგორ მიდის პრემიის საქმე?

კრ. ჯერ არაა გამორკვეული.

პირ. ბევრია წარმოდგენილი?

კრ. უთვალავი.

პირ. როგორ ატყობთ?

კრ. არც ერთი არ ვარგა. სხვა?

პირ. არა ის ვინაა ჩემ პირდაპირ თქვენს უკან? (სუნაჩუხე მეუთათებს) აი სწორეთ.

კრ. (განზუ) ამასა ჰქვიაან «გამარჯობა გოგია, კამენებზე მივდივარა» (ამს) დოსტეესკი.

პირ. მე კი პურიშკევიჩი მეგონა.

კრ. ეს და მაკლდა სწორეთ. სხვა?

პირ. ერთი სათხოვარი მაქვს.

კრ. ბრძანეთ.

პირ. მე განვიზრახე ეროვნულ საღაროში წეკლილის შეტანა.

კრ. კეთილი.. ჰიესა თუ დასწერეთ?

პირ. ჯერ არ დამიწერია, მაგრამ თუ თქვენ დამეხმარებით მალე იქნება.

კრ. ახირებულა თქვენმა მზემ. აბა მე როგორ უნდა დაგცხმაროთ?

პირ. აზრები ბლომად მომდის თავში, მხოლოდ არ ვიცი როგორ დავსწერო. ეხლა ვთხოვთ ნება მომცეთ ვიარო თქვენსა, ამ ნაკლის შესაგეებათ.

9
X
81

ჭოა ზეინაბ, სულეიმან
და შენ, ოთარო,
რისხვით მოსილო, მტერთა მსერალო,
მარად მშფოთარო!
აწ კანაბერტკეთ ფერხთა თქვენთა
სცენის მტკერია!

დროა ივლტოდეთ ამიერთი,
სადც ჟერია!
ვის დაიჭიროს ერთის ხელით
ორი კურდღელი?
სწავლავ, თამაშიც!.. ძნელი არის
მეტათ უღელი!

კრ. არა ბატონო, შეგნებულათ ვყოფ უარს
თქვენს წინადადებას.

პირ. რატომ?

კრ. მიტომ რომ თქვენი სურვილია სხვისი
ხელით ნარი გლიჯოთ.

პირ. სრულებითაც არა.

კრ. ეგრე კი გამოდის და.

პირ. მაშ რა ვუყო ამ მოზღვავებულ იდეათა
ასოციაციას?

კრ. რაც გენებოთ ის უყავით. დრამები ჩემ-
თვისაც ვერ დამიწერია, არა თუ სხვისთვის. მე
ვესრულობ დაწერილის გადათვლიერებას.

პირ. მაშ მირჩაით რამე.

კრ. თქვენ უნდა წახვიდეთ სახლში, დამ-
ვიდეთ, მიჰყოთ ხელი წიგნების კითხვას, განვი-
თარდეთ, მომწიფდეთ გონებით, იმავე დროს, გზა
და გზა ცხოვრების ავჯარგიც უნდა შეითვისოთ
და ასე 8—9 წლის შემდეგ იქნებ დასწეროთ რამე,
თუ ღვივის თქვენს არსებაში ღვთიური ნაპერწკა-
ლი.

პირ. ეს არის და ეს?

კრ. დილა.

პირ. (ხელებს ჩააქნევს, ტუნ აბზეკით) ექვ და-
ლოცვილო! რვა წელში ან მე მოვკვდები ან
თქვენ. ესეც ჩვენს კრიტიკოსი!!

კრ. მერე რა? მე თუ მოვკვდები სხვა უკე-
თესი და შესაფერი კრიტიკოსი გეყოლება.

თქვენი სთანა ფირფიტა კაცი თუ მოკვდება, ქვეყა-
ნას არც მაგით დააკლდება-რა.

პირ. (წამოხტება გაჯერებული) მოწყალეო ხელ-
მწიფეც. ფრთხილად. ნუ დგავიწყდებათ რომ მე
ინდივიდუალი ვარ. მშვიდობით! მე თქვენ გასწავ-
ლთი სუბიექტების პატივისცემას. (გაღის)

(შემდეგია იქნება)

ტრიფონ რამიშვილი.

ი მ ე ღ ი.

გვლამეტიამიამა ბუდის ვარსკვლავმა,
ველაე იგრძნო გულმა იმუდის ძაღვი,
ურძნობა კაცობხლდა, ვოხებაშე მტკიცედ
მას დანახვა სხვა მომავალი.
მთელმა არსებამ ფერი იცვალა,
დაადგა გზის განცნობელების,
და სხვა რათ მინდა აწ ნეტარება,
თუ შენი ტრეობა არ მომკვდებდა.
თუ სიყვარული და სათნობა
შენგნით ვეღვავ გულში ჩამეგრება,

ახა მითხარი, სხვა რამ იმედი
 და ღტოფილება ჩემ გულს შერწყმა?
 გულს დაობლებულს, წაგრულს, დატანჯულს,
 დროთა ბრუნვისგან დაოსებულს
 სხვა რამეს ძაღვს შუქი მოჭიფინის,
 თუ არ თბილ გრძნობას და სიყვარულს?
 მაშ რა მადარდებს, ოდეს მტკლეთ, ფარად
 ეს წმინდა გრძნობა გულსა მშენია
 და ზედ დაგრძალებთ შენი სახელი
 და შენი ტრფობა შემოძინა!
 მე სხვა არ მინდა ახლა სიმდიდრე,
 ვარ ვეოფ დიდებას და ძლიერებას,
 და შეუფარდებ შენგან თქმულ სიტყვებს
 ჩემ აღფრთოვებულს გრძნობებებს.

ფ. რუშაველი.

ორი ემმაკი.

„არკადის პრინცი“

მეორე. (გამოდის სდღვასწაულთ ტანისამოსში, წაწრეთ იმ ტანისამოსში, რომლის გამოც მიიღო ბანკის პაღური მონიზი, საზოგადოება ღეღავს. ის იწყებს შედიღურათ:)

მე ღღეს გახლიავარ ბათუმის პრინცი!

შავი ღღე მიღვს,
 რაქნა არ ვიცი...
 მინისტრი ყველა
 შემგებდა უფიცი,
 არ შეისმინეს
 ხეწნა და ფიცი

ვუთხარი: ვალი გვაქვს ასი გოდორცა...
 მათ კი მომისპეს „საფუფუნესტორცა“ (გადის).
პირველი. ვაშა, ვაშა... ბალი ბულიიი! *)
მეორე. (გამოდის ცოტა დარტყენილი).

ჩვენ პრინცივთ ვართ „ხალხურ სცენების“
 მატარებელი
 გრძელი ენების...
 წერილის მწერნი
 მოსაწყენების
 თაყვანის მცემნი
 მშვენიერების
 გვსურდა სექციის გადაგვიარა,
 ნაკვლად მხვდა კირი და მწუხარება! (გადის).

პირე. (აღფრთოვებული და აღტაცებული) ვააა-
 შა, ვაააააა, ბატიიიი-ბუუუუუტი!

მეორე. (გამოდის მგრამ რაღა გამოდის, ძლიერ
 შეწყვებული).

მხედათ? პრინცი ვარ გურულარქველი!
 იასე მქვია
 ნათლის სახელი,
 ვის ვინდათ მე არ
 გაგვიარი ხელი,
 ვინც კი ვიშოვენ
 ტყავ გასახდელი!

ღღეს სოფლებისკენ მივალ სამკალად
 მოქნილი ენა მიმაქვს ნამგალად.

პირე. ბიზზზ! ვაშააა! ვაშა. გამომარჯოს,
 „გეორგიას“! გაუმარჯოს...

მეორე (გამოდის ნასიამოვნება, რომ ხაღვი ადარ
 აისხის „ბატაბუტია“)

პრინცი გახლიავარ მე გულ-ზვილი,
 მუშტის მოქნევა
 ვიცი ღილი...
 გულში სვედა მაქვს,
 თავში წყვლილი,
 მიტომ გამზადეს
 სტიპენდიტი.

მამულს ჩემგვარი სჭირია შვილი
 „ომში“ ნაწრთობი და გამოცილილი.

პირე. (უკადრეს აღტაცებული) ვაშააა! ბიზზზ
 ზზზზ! ბიზ! ბიზ! ბიზზზზზზ! ბიზზზზზ!

მეორე. იძულებულია კიდეც გამოვიდეს, თუმცა
 ძლიერ დაღაღუდა)

შავი პრინცი ვარ, ჯოჯოხეთური

*) რედაქცია ბოდის იხდის ამ სიტყვებისათვის, მაგ-
 რამ, როგორც გამოირკვა, პირველ ეშმაკს ეს სიტყვები ქარ-
 თული თეატრის ავტობლივისაგან უსწავლია „ლალატის“ წარ-
 მოღვენაზე.

მიყვარს ლალიტი,
მტრობა და შური,
საწველადა მყავს
ქართული ფური,
რკინის შამფური... წელზე მკიდია

მე ყველა მიცნობს ქართველი გლეხი,
მე ვარ იმათი რისხვა და მუხი. (გადის და ადარ
ბრუნდება).

პირე. (ამაღ შეფთავს, რაკი მეორე უშვავადარ
გამოდის, თითონ იწყებს):

განა მე პრინცი არა ვარ, თუ რა?!

ვის არ ეცნობა

წითელი ტურა?

ბელეტრისტიც მყავს

ერთი დიდ-ყურა,

პუბლიცისტები

სულ ურა-ურა

ჩვენ გაზეთსა ვცემთ ორშაბათულს
აზრსაც ვაყვილით, სულსაც და სხეულს. (გა-
დის დაასტუმრებს).

მაიხვდით და კოვბათი!

ერთი ახალგაზრდა მეცნიერის აზრით, ჩვენ,
ქართველებს, ჩმარცხენა ფეხი ბევრათ უფრო გრძე-
ლი გვაქვს მარჯვენაზე*.

ალბათ ამ მეცნიერული მეთოდით აიხსნება ის
გარემოებაც, რომ ყოველი ქართველი მოღვაწე და
მათ შორის წარმოიდგინეთ თვით ახალგაზრდა მეც-
ნიერებიც კოკლობენ ხოლმე. რას იზამ: თმის და-
მოკლება ადვილია, ენის სიგრძესაც შეიძლება რამ
მოეკვეცოს, მაგრამ ფეხს, ფეხის მეტ-ნაკლებობას
კი ძნელათ რაიმე გაუხეზოს კაცმა!

დღეს დავრწმუნდი, რომ ყოველივე ჩემი უბე-
ღურების მიზეზა სწორეთ ეს, მარცხენა ფეხის სი-
გრძე უყოფილი! ღმერთო ჩემო! რა უბრალო საკი-
თხი და რამდენი ხნის ტანჯვა!

ამბობენ, ხეთქილი და არა ხეთქილი ვენაილო-
ბა უბრალო სამოსელში დადიან და სწორეთ ეს
არის მიზეზი, რომ მას მხოლოდ რჩეულნი ნიქნი არ-
ჩევენო!

თურმე თქვენი მონა-მოაჩილი მუდამ დღე
მარცხენა ფეხზე დგებოდა და ეს ხომ დაცდილია:
— მარცხენა ფეხზე ადგომა კარგსარის მოასწავებს!?!

დღესაც მარცხენა ფეხზე ადგები, მაგრამ უნე-
ბლით მიიქცია ყურადღებას, ამ ჩვეულებას გარემოე-
ბამ. მეწყინა, ძლიერ მეწყინა! განა მარცხენა ყო-
ველთვის მარცხი არ მოსდევს და მარჯვენა გამარ-
ჯებული გამოდის? განა ქართველი ქართველს სულ
იმას არ ეუბნება: „მარჯვენა გიკურთხობს ღმერ-
თმაო?“ ცრუმორწმუნეობის გრძობამ შეიპყრო
არსება ჩემი!

სასოწარკვეთილი გამოვედი ქუჩაში, რომ ორი-
ოდ ქართველი მოღვაწე მენახა და მათი წარჩინე-
ბული აზრი გამეგო დღევანდელ საპირ-ბორატო
კითხვათა შესახებ. ზოგიერთ მათგანზე მეტის მეტად
უცხო და განსაკვივრებელი „ხმებიც დადიან“!
ამბობენ, წინააღმდეგ ჩვეულებისა მათ მარჯვენა ფე-
ხი უფრო გრძელი აქვთ მარცხენაზე და ამ გვა-
რათ ფრიად იშვიათ გამოჩანს წარმოადგენენ ქარ-
თველ ეროვნულ ინდივიდუალთა შორისო. მოდი და
ნუ გაგიტაცებს სურვილი მათთან შესაიფისო.

მაგრამ მე მაინც ჩემს ბელეტრულ მარცხენა ფე-
ხის სიგრძეზე ვფიქრობდი და უმიზნოთ დავაბიჯებ-
დი ქუჩაში.

სახანზოთ თეატრის მოაჯირზე პატარა ბიჭი
ჩამომხდარიყო და საშინლათ იცრმელბოდა. არა-
ვინ ყურადღებას არ აქცევდა მის მწუხარებას. დავ-
ხედ ფეხებზე არავითარი მეტ-ნაკლებობა, ორივე
თანასწორი ესხა. შევხედე სახეზე, პატარა შრამი
ემჩნეოდა.

— ეინა ხარ პატარავ? შეევეითზე ჩემდა უნე-
ბურათ.

ბავშვა ხმა არ ამოიღო, ტირილს მოუმბატა და
ამით კიდევ უფრო მიიქცია ჩემი ყურადღება.

— რატომ არ იტყვი, პატარავ, რა დავგეკარ-
გავ? ან შეიძლება გცემა ვინმემ? ან იქნებ ეძებ
ვისმე?

ბავშვა ცრმელები მოიწმინდა, ერთი მძიმეთ
ამოისუნთქა და მიპასუხა:

— ეშმაქს ვეძებ, ძია, ეშმაქს...

— ვინ ეშმაკია, შე მტრიალავ!

— აი მთრახობთ რო დადის ქალაქში...

— მერე იცნობ შენ ეშმაქსა?

— სიდიან უნდა ვიცნობდე! მათრახიანი ბევ
რი შემხვებდა გზაში, მაგრამ არცერთი ეშმაკი არ
გამოდგა.

— რათ გინდა ეშმაკი, შე კულიანო?

— აი იქ უნდა მივიყვანო, იმ წაგნის მალა-
ზიაში. და ბავშვმა პირდაპირ ქუჩის მეორე მხარეზე
წიგნის მაღაზია დამანახა.

— ენე არის იმის პატრონი?

— ეიქნაძეა ბატონო,

— მერე რას ერჩი იმ ეიქნაძეს?

— მე კი არ ვერჩი, მე მერჩის. შენ, ძია, არაფერი არ იცი. შენ რომ ეშმაკი იყო, მაშინვე გიფეხდი, როგორ დამიბრძოვე იმ ვაჟარმა.

— მითხარი და მეც გავიფეხე... მითხარი!.. მე თითონ ენახე ეშმაკს და ყველაფერს ვეტყვი.

ბავშვს სახე გაუბრწყინდა! იმას გვონა, ჩემი საქმე ახლა სრულიად ვადაწყვილა!..

ოჰ, რა გულუბრყვილონი არიან ბავშვები!

— მაშუ კარგი ძია, ყველაფერს გეტყვი... მე მასთან ვმსახურობდი. რაც შემემლო ვეზმარებოდი, თავს არ ვზოგავდი. აი თუნდა დახედე ამას. (ბავშვსა მიჩვენა სახეზე კარგა მოზრდილი ჭრილობა). ეს ლამაზი ანთებაზე მომივიდა. ვასკდა რაღაც ჯანაბა და ასე დამასხინრა. ხაზენის წამლის ყიდვაც კი არ უნდოდა. მაგრამ ამას დღანებოთ თავი მე ვიმსახურე რამოდენიმე თვე...

— შემდეგ გავაგლო?

— არა ძია, მან კი არ გამაგლო, ჩემით დავაპირე წასლა. ვიფიქრე: მოდი გავაფრთხილებ, რომ წასლა მინდა და სხვას მონახავს, მანამ მე წავალ მეთქი. გამოუცხადე!

— ჩინებულათ მოკტეულობარ! ყოჩად ბიჭუნი!

— აიის შემდეგ ვავიდა კიდევ რამოდენიმე კვირე და წავიდი. მოვთხოვე ხაზენის ფული. იმანაც წამომიგლო რაღაცა.

— ალბათ იმდენი რაც გერგებოდა!

— სრულიადაც არა. შენ ჯამაგირი მაშინ მოგესპო, როცა გამომიცხადე თავის დანებებამინდოა; ასე მიპასუხა ჩემს ხაზენიმა წამართვა რამდენიმე კვირის ნამუშევარი.

— ეს შეუძლებელია, პატარა! ბნი კინაძე იქნებ ვერ იხივდა!

— არა ძია, ჩინებულათ მიხვდა. ვანა რას შემატებს ჩემი წინააღმდეგ ორი გროზი, მარა მე მაინც ასე დამიბრძოვე.

— მაშუ კარგი, საბრალო ბავშვო, მე ყველაფერს ვაფიქრებ. მე თითონ ენახე ეშმაკს და დავჭირილობით ვიკნობებ შენს ვასაქირს. წადი ახლა სახლში.

— გმადლობ ძია, გმადლობ!

ბავშვი ისე მზიარული ვაიქცა, თითქო წაართმეული ჯამაგირი გბნეში ჰქონოდა.

ოჰ, რა გულუბრყვილონი ხართ ბავშვებო? ეშმაკი.

ფოთის ნებატიყავი.

ნიკოპურეგო „ჟიდაკა“ კულტურულ-განმანათლებელი ლიგა „თავისუფალ მუხუბავთა“.

შემთხვევით დიდებულ პიდაგოგის დღიური (იუპიტერიის) ჩამივარდა ხელთ. დაახლოვებით ასე სწერია: 1 სექტემბერი. „დასული, მოუსაყდრანი სამოსწავლო წელი ჩემთვის ეს უსიამოვნების წე-

ლი. ძლიერ დავიქანცე „ბოროტ ძალებთან ბრძოლაში, მაგრამ მაინც ვძლიე ის წყალობითა თ—სადა მგზავსთა მათთა, რომლის ქოლგეუბნის-სამატიკის, თვალთ დავტყევი. პატერმოყვარე და ძლიერ ამაცმა სულმა ჩემმა არ მოითმინა და უშვერი სიტყვებით სრულიად უღანაშაულოთ, ერთ კრებაზე-საქალაქო სასწავლებლის ინსპექტორი მიტროფა. ნოე შეფურაცხვევი, ჩემ ენაბანა ვეღლიკი კოტუროვისთვის. კოტუროვი ა. ჩხაიძის და მ. ხოქოლაძეზე ღერძიშხანულეს გზავნიდა. მიტროფა ნოემა (თუმც ჩემი ხელქვეითი არაა სამსახურში) კატუროვს შეხდა როგორც სულმთბალ ადამიანს, მე მოვევლინე კატუროვს ფარად კრებაზე როგორც იუპიტერი ვევიროდი, რომ საქალაქო სასწავლებელში საბოღონო განყოფილება გაეუქმებინა, რადგან მას არაფერს მოტანა არ შეუძლია. გაუქმდება საბაღონო განყოფილება, ა. ჩხაიძე გაქმეებულ იქნება და ჩემი „ღუშუკა“ ვედაკია კატუროვი „ნიგილისტიკა“ დახლვეული. მიტროფა უნაოგმა მკაცრად მომბართა, მითხრა, „უბეჭდ ადამიანს ებრძოთ არაპირდაპირ, თუ განყოფილების დახლება ვინდა, по наускиванию Котурова“. მე შეეუტურთხე მას და დაუყვირე: „Не смѣть своихъ суждений имѣть“. იმდენათ ვაგებარდი, რომ სულ დამეფიწყდა ჩემ წინაშე ა—სიშვილი, ბეკი ან სხვა მასწავლებელი ჩემს ხელქვეითი მე. გონა, რომლებსაც რგოლივით ვხრი.

ერთი ყველასაგან პატრეცემული „მშობელთა წრის“ თავმჯდომარეც უტეხი სიტყვით შევიპეკე, ვე ვერ მომივიდა კარგად, მაგრამ... როგორც იუპიტერიის, არ მიყვარს „возражения“. Терпѣть не могу, когда люди имѣютъ свои суждения... ჩემ ღემზაზის აკარებელი ოთახით აქვს თავისუფალი. არც ერთ მასწავლებელს არ ვეცხოვრებ შიგ, არც მე ვიციხოვრებ 800—900 მ. ქალაქს квартирных ავართოვებ, რადგან მე ეს ასე მსურს და ვინ აღმიტყება წინ? ადგილობრივი რუსული ვაჭეთის რედაქტორი მინდოდა პასუხის გებაში მიმიეცა ერთი ცნობის გამომქდავენისთვის, მაგრამ ვერ მოვახერხებ!

საქალბო გიმნაზიაში ერთ მოწაფეს ბეჭედი მოპარენ. დავინიშნე გამოძიება. უცბათ შევინიშნე, რომ ერთი პატარა ქალი ჩულქებს ისვენებდა, ესაა ქურდიოქვა, დავეყვირე. დავიდ იფანჩიმა გაიციანა, „ჩულქებს ყველანი ისვენებენ“. ის მოვიწოროე, მადლობა ღმერთს. ბეკი ისევ მოეყვანე. დღეიდან ყველან რგოლივით მოგვირა, წელში ვავტევი. იუპიტერიული გული ჩემი სიაშით იესება, როცა მომეხვევიან ხელქვეითი მასწავლებელი, სალდათივით გამომქევიან, ნაკიდკას მომხსნიან და ლაქიები-ვით გამომქევიან... მე ვეფვობ. მე ვარ იუპიტერი ერთი და არა გრწამდეს იუპიტერი ვარეშე ჩემსა. რათ არ იცოდა ეს ბნმა ჯ—კიამ? ბაქოსკენ გაისერიანოს ესთა თავისი „собою мнѣнїе“ თი“. აქ თავფება დღიური.

ქალაქი იგი ბენობილ არს ვითარცა ბაზისი თევზია და მეთევზეთა; ხოლო ყველასაგან ცნობილ არს, რომ თევზნი მუნ „მეკობადია“ ხიზალოდა-

ქვირითისა, რომელსაც ნიკობურგელნი უწოდებენ „ვილკასა“ „ვილა“ — ყოვლინი რაკლია — თვითსწრაფი და თვითმიმქცევი“. ნიკობურგში, თევზთა სამეფოში, მუნ მდლარა არიან ნივთიერებთა „ვილკითა“ მილორავა და ცხადაია, რომელთა ყავთ „წალკოტალ მოსქეფებულნი ქალნი“ ამბავი მათ სიკვლურისა ყურს ესმა მიუნხენის სტუდენტ მიხასა, რომელიც ცხივბდის მუნ „ვილა“ — სა (თვით შემეკონომ ქანქარსა) და ვითარცა ბუხი მან წყაბ ჰყო მიუნხენიდან და გაიჩარხა საქმე. ნიკობურგი ფეხზე დადგა. ქორწილი დიდებულნი ვაჩაღად, მახა მიხა, მუნ სტუდენტად წოდებული „არ ვლენილა“ სტუდენტად, არც მოვლენილა (და როგორც ბოროტი ენები ამბობენ იმ მხოლოდ „ლოგიურ ფიქციაშია“ მუნ სტუდენტე). ასე ბარანა მილორავას „ვილკამ“ მუნ ყლაბ ჰყო მიხა დუნდუთა წოდებული (და დუნდუთა იგი ყლაბს ყოფს თვიურად ას „მოჩკა“ ეილა — მილორავას). ჩვენ ნიკობურგელთა სიმე) მიხა მეტად ახვანია ემაწვილია და შეიქმს მრავალ ახალ-ახალ მცენებთა (როგორც რუსულ სიტყვიერებაში, მაგ. „мой мать“ „моя отец“ „меня директоръ одажилъ“).

რადგან მან „ფიგულარულარად“ ვარდამქნა გვარი თვისი (რომ „პატენცია ესე ამ ვარდამქნის“ აქტში ამხილოს და ვარდენულად უტხოვლს დემგზავსა) „დუნდუთა“ — „დონდუთა“. ესლა ცხადაია, ბარანბისა ახანავი, წახალისდა და „ვილა“ თვისი მუნ ნიკობურგის „მოლენ“ ვაიტანა, რომ უტხოვთიდან მოფრინდენ რომელიმე „ბუზი“ და წყაბ ჰყოს წედ. ტუვილაჲ კი არ უთქვამთ: „ნიკობურგელი „ვილა“ — თაფლია და საზღვარგარეთელი სტუდენტები ან „ვითომ“ სტუდენტები (იფულისმება „ვილკისტები) — ბუზებოა“.

ნიკობურგში რამდენიმე თევა რაც დაარსდა „нига свободнаго хухва“, რომელშიაც ჩაეწერენ წვირილ-ფეხა ინტელიგენტები და ეწევიან ისინი კვინიხიძისა და მაქარაძის „კლუბებში“ ბახუსის ნთქვასა. მაგრამ ვანსხვავება მათსა და უბრალო მოქეიფეთა შორის იმაში მდგომარეობას, რომ ისინი „უბრალონი“ როდი არიან. ისინი უფრო ეფექტების ხალხია და ძლიერ უყვართ პოეტური აღმადურნანი. ისინი „ბახუსის“ ნაცვლად „დიონისოს“ მოუწოდებენ, „ლოთებო ნეტავი ჩვენ დღეს“ მაგიერ „ინტელიგენტურად“ დამდურთან. და ისმის კვინიხიძე-მაქარაძის კლუბებიდან ყოველი დღე: „სწრაფთა ვით ტალდა ცხოვრება ჩვენი, მუდამ დღე გვაკლდება სიცოცხლის დღენი. მაჰ, ხუხე, მძობილდა, სუ ვამოსცალე, ვინ უწყის რა გველის ან დღეს ან ხვალე“. ერთად ერთი მიამიდებელი ჩვენი არის ეს ახალი ლიგა „თავისუფალ მსუხავთა“, რადგან ისინი მეტს მოღაწეობენ საზოგადო ასპარეზზე, ვიდრე სხვები და თან მოუწოდებენ რა დიონისოს, მდურთან რა, „სწრაფთა“ — სა, თვით ანდრევეს, გორკის და მრავალთ „დიონისოს წვეთების“ ვაფლენით — აკრიტიკებენ. ნიკობურგი ბედნიერია, ახალი შენამენით. ვფრთხილებ სხვა ადგილების მსუხავთ, არ გაბედონ ნიკობურგის — მსუხავთ არ

წაბაძონ. ასე მოქცევა ეს მხოლოდ აქატრების პრივილეგია და ყოველივე მიზანქა ლიგის მთავარ კონტრეტად სასტიკათ ისუებენ... ვოლდემარ.

* *

მერცხლო! რაზე კიკიკებ, ნეტავ რას მაქნობ პატიმარს?.. იქნებ ნუგეში უნდა მცეტყვეთ პყრობელს, ნაგვემ-განამწყარს!

ამათ... ყველა სთავდა... ჰქრება სიცოცხლის ხსივია!.. აღსრულდეს!.. ასეთ ყოფასა სამარე მიჯობს ცივია!..

მერცხლო! გემუდარებე, ეს ნატრა ამისრულდევ: გასწი, გაფრინდი, ფრთამალო, მშობელი ინახულდვი.

უთხარი: აიმ, მთას იქით ასი მთა ვადალახებეო და შენი შვილი, დახსნილი, თავისუფალი ვნახეო.

ცოცხალია-თქო... ნუ სტირის... ნუ აფტკვევს ცრემლთა წყაროსა!.. მელოდეს... დაე, ბედ-შავმა ლოდინით ინეტაროსა.

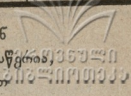
გ. ქუჩიშვილი.

გზათ სახალხო სახლში

(ქუჩური რქენზა.)

სრულიად შემთხვევით, ოთხშაბათს, ჰმ სექტემბერს უზალაშვილების სახალხო სახლში ამოყავი თავი. სწორე გითხრათ აზრათ არ მქონდა დავსწრებოდი ამ საღამოს წარმოდგენას, მაგრამ ლაპარაკმა იმდენათ ვამიტაცა, რომ მოულოდნელათ პარტების პირველი რაგმი გავინდი. ვიფიქრე ერთ მოქმედებაზე დავრჩები და მეგრე წყალ მეთქი, მაგრამ ჰოი საკვირველებავ, აიხადა თუ არა ფარდა მთელი ჩემი გრძნობა-გონება იმდენათ მოხიზლა

„არტიტების“ თამაშმა, რომ ვერც კი გავიგე როგორ ვათავდა წარმოდგენა, როგორ დატარილდა დარბაზი, მე კიდევ ჩემს სკაშზე ვიყავი გამაგრებულნი. ბოლოს მოსამსახურეს ხმამ გამომარკვია და ღრმა შთაბეჭდილების ქვეშ ნერვებ აშლილი წავედი სახლში. სცენაზე „პატარა კახს“ აწვალებდენ. გული დამეკადა, თვალბში ცრემლები მომადგა როცა დაინახე „გივი ჩოლოყაშვილი, ლევან ქობულაძე და რევაზ ბებურიშვილი“ ეს, მაშინდელი დროის ღიღებულნი და წარმოსადგენი ვაქცანნი, ისე გამხდარიყვენ, ისე რომ ხმას ძლივს იღებდენ. ვიფიქრე აღნაბთ საცეხები შემოაკლებით მეთქი. რასაკვირველია სიგამხდრის გამო. სირცხვილი ქართველებო!! არც მათ თამაშს ქონდა ღალათი. ლევან ქობულაძეს რომ დავაშტერდი მომეჩვენა თითქო დიდი კითხვითი ნიშანი იყო დარქობილი სცენაზე, ისე გადმოხნიქილიყო უკან. უკანასკნელ მოქმედებაში მეფე თეიმურაზი (იმედაშვილი — ხაშველი) ასე მეგონა კურდღელს ებარება მეთქი. დედოფალი თამარი (ფეიქრიშვილი) მეტად მზიარულ გუნებაზე იყო და ყოველ სიტყვაზე იცინოდა. ერთის სიტყვით იმედაშვილ-ხაშველს და ქან ფეიქრიშვილს ისე უხდებოდა თეიმურაზობა და თამარობა, როგორც ძროხას ჩერქეზული კობტა უნაგირი. კარგი იყო გელა (ივანიძე.) მომეწონა „პატარა კახი“ (მეტრეველი) უმეტესად მისი საუცხოვო დიქცია, მხოლოდ ასეთი ჩქარი თუ იყო არ მეგონა. როცა თეიმურაზმა დალოცა (უნდა გენახათ როგორ ლოცავდა!!) ის წამოვარდა და ისე გავარდა ვარეთ, რომ მე კინაღამ დაიყვირე, მეგონა ტყვია მისდევს უკან მეთქი. კარგი იყო „პატარა კახი“ მაგრამ ერთი რამ უშლის ხელს, რაც ისე ადვილი მოსაშორებელი არ არის. გელას ქალი (მარგველაშვილი) მეტად მომხიბველი იყო, ნამეტნავთ უკანასკნელ მოქმედებაში. დანარჩენები იყვენ ისე. ხალხი ბლომათ დაესწრო წარმოდგენას, მხოლოდ ისეთი უწესრიგობა იყო, რომ გეგონებოდათ სადმე „კაბაჟი“ ვარო. ჩემს უკან ვიღაც ვაფი ისე ბლოდა, რომ შიშით გული კინაღამ გამისქდა. საზოგადოათ შთაბეჭდილება დიდი, დიდი დასტოვა ჩემზე „პატარა კახმა“ და მისმა მხლებლებმა.

—ლი.

შ ა რ ა დ ა .

ნარდში ვინც არის ნაწრთობი, ხშირად აგორებს კამათელს, ვინც ზეპირ იცის „ჩარუ-სე“ მყის ახსნის ამა ასახსნელს.

ერთ-ერთი ამა ექვსთავან კამათლის გვერდს რო სწვნიან, შარადის თავში დაუსვით (ადვილი დასაწერია!)

შემდეგ მონახეთ სხვა სიტყვა თავზე რო ვახსოვთ ბევრია... (შწერი კი არა გგონათ თავბინძურა და „შტრია“?) მოპლგირჯეთ ასო პირველი (ზინც არ არის ბევრია) და რაც დარჩება, უწინდელ სიტყვაზე მისაკერია.

ამგვართ სახელს მიიღებთ პატარას, ორ მარცვლოვანსა, სად ბუღე (საკანონმდებლო) დაუდგამს ზუბრთა ხროვასა, სად ხულოვანთა კრებულნი ავ სასმენ-სურნელოვანსა კანონებს აწყობ აცხოებენ დღე მოკლე, შვირე ხნოვანსა, სად ჯამაზს თანაც უტიფარს კქვიტსა და სახელოვანსა კონცერტებს აპართენებენ ვლადიმირ „სვისტოკოვანსა“. არა დეზოგავ ვინც ვერ სცნა, არც ყრმასა, არც მხცოვანსა შარადის აუხსნელობა მხამს ქკუა ნაკლულოვანსა.

კოლო.

* *

(უძღენი კ. გ-ძეს.)

გულ-დაკოდილმა ჩაგრულს შაილმა, როს მუხთად ბელს აღარ ვეშონე, წინ ცავხედე, წასრულს ცავხედე, აწუჟოც ავიდე, ავსწონ დავსწონე, ცავაღ თვალი, ურინზე მავალი, გაკს დაეხახე წემპერ ტანჯალი, ნაბიჯი ერთი დაკვირვებითი წინ წავსდგი ტახჯეთი გახრელებული, გახნდა ჩხრადი და რეინა რევალი წკეულ ბორკილის მუხლთ მომეკწირა, კელის მწვეტების, მერეული დარდების, თავი ურდილებსა წემსკენ ეჭირა.

ამ ჩემს სიავეს,
 ჩემს სიბედობას,
 კისკის ხარხარით შენ დასწინდელი
 რას ერთ ფერბასს,
 შიშვე ცხორებას
 ვეღარ ვიტანდი, ვერ ვტკბებოდი:
 მაშინ, როდესაც
 მხეცის მზვავსაც
 თაყვანს სცემდი, ფერით უღოკავდი,
 დროს ტარებაში,
 ქვეთ-თამაშში
 აღიგნებოდი გულთ ტოკავდი,
 ბეწვის ხედვებას,
 შიშის მტკრულებას
 თავი დაგვეო ქუთობისა:
 შე გავეცდები,
 სულ მოგშორდები
 ჩემს სამშობლოს მოცულ ბნელითა,
 ან იქ ჩავევლები,
 შევებრძობები
 უგულმს ტრიალს ბედის ჩარხისა.
 სდაც ვშობილვარ,
 სიშქრი, გაზრდილვარ
 როგორც უბრალო, მზვავსა ჭიისა.“
 ამ ჩემს ხმასა
 და გულის თქმასა.
 რომ დაკმისხრია ბორკილთ რტოლები,
 მივეურებოდი,
 ტანჯულთ ვწლომობდი,
 მშნთავისუფლა ჩემბრთ მონები,
 ბორბრ თველებით,
 ცულ განხსნეებით
 ხელაუდ-ისმენდი გულ-გრძობობითა,
 ჩემი სურვილი,
 სულის წურვილი
 ჩემზე ზიზღს გვირბდა შირში დორბლითა.
 მაგრამ ამაღლ...
 არა საშობად
 შენდა აღსრულდა ჩემი გოდება,
 სდაგი გულით,
 იბოლი სულით
 გაჭერი, მოგშორდი, ვიბოვე შეებას.
 სანდრო ქურიბი.

წერილები რედაქციის მიმართ

მთა ეშმაკო! ვთხოვთ დავვიხედლოთ, რომ
 იოსებ თელორაშვილი,
 ვინაც ერთ დროში,
 (არც ისე შორში)
 პატარა წიგნი
 („სული და ტვინი“)
 ოთხთ ვახია,
 ნაცრად აქცია,
 ავტორს აიგინა
 და „შეარტყენია“, აი, ეს იოსები სამე-
 დიატორო სამართალში მიწვევს (იხ. „მათრ.-საღ.“
 № 15), რომ დაუმტკიცო „ბახუსის“ წვენი თავის
 მოწამელა. თუმცა ბ. იოსებ ჩემი ვინაობის ვაგება
 უფრო ესაქიროება ვინემ სხენებული ბრალდების
 დამტკიცება, მაინც ინელოს. ჩემი მხრით მედი-
 ტორებთან ვასახლებ: ბ. გ-ვილს და თ. ბ-ძეს.

ახლათ—გაეშმაკებული.

ბ-ნო რედაქტორო! ვთხოვთ დამიმოწმოთ, რომ
 წერილი „პოლისინეს ნათლული“ ფსელდონიმით მე
 არ მეკუთვნის და ამით დარწმუნოთ, როგორც
 კოლია რევაზიშვილი, ისე ბესარიონ ო. გაჩეი-
 ლაძე*)

გრიგოლ ლ. ბ. მაკავარიანი.

მათრასის ფოსტა.

გ. მალაქიაშვილს. თქვენი კამედიის დაუმთავ-
 რებლობის მიზნა არის ორიგინალის დაკარგვა. მაშინვე
 გვინდა და მწერა, მაგრამ ადრესი არა გვექნა. თქვენ
 თუ მოგეპყვით შეი გთხოვთ გამოგვიგზავნოთ.

ხონი. კუზინას. მიუსხვავა ქართული ანდაზისა
 ჩვენ რკუხანის სურფ ადვლათ გავასწორებთ,“ ვიღბრ
 მის შოქმას „ჩინადანს.“

ფოთი. პატარას. პატარა რომ ამდენს იწერებით
 როცა გაიზრდებით მაშინ წყალში უნდა ჩავარდეთ?

ლანჩხუთი. ჯორის კვერცხს. წარმოადგინეთ
 იმსაც დავიჯიანებდი რომ უფრო კვერცხს დაღებდა, მაგ-
 რამ თუ აღმანი იშვავარ უფრო ლექსს დასწერდა, რა-
 გორც თქვენა, ეს გი ადარ გვეგონა.

ბათუმი. მსურველს. ვიცით რომ თქვენ ქალაქს
 ბევრი სამთარხა გვში ასხა, მაგრამ თქვენ ვერ გან-
 დობთ რეშაკის მითრასს.“ ვუშობით თქვენი მოქმედი
 მითრასი თქვენე არ მივხვდით.

ბაგრატ რობაქიძეს. მივიღეთ თსოქსა თქვენი
 იგი უმორბილესი. ვწუხვართ რომ უწვლობის გამო უნე-
 ბი კადამხარა, მაგრამ თქვენ „თხროვას“ მაინც ვერ მო-
 ვათავსებთ ჩვენს სურნალში.

*) რედაქცია ამოწმებს, რომ „პოლისინეს ნათლული“
 გრიგოლ მაკავარიანი არ არის.

ნაილუბი ეშხაილადი

სამი მუშა გაავლო თავის პარკის ფარდულოდნან, რადგან კვირა-უქმე დღეებში არ იმუშავებს, ამას კი მოითხოვდა თუ-მე მისი ინტერესები და საკიროება. ჯილბი,

თფილისი. თფილისის საპარკიკმახერობების მუშებისთანა განათლებული მუშები ძნელათ იქნება სადმე. ყველაზე მეტათ კავკასიის პირველ ამხანაგობისა და გრეგუარის საპარკიკმახეროში. კარტის თამაში, მუშტი კრივი და სხვა ამგვარობა მათი მოგონილია, ყველა ამ სიკეთესთან ხაზინების ერთგული ქვეშევრდომნი არიან და მონურათ ჭედს იხრიან მათ წინაშე. ხაზინებზე სარგებლობენ ამით და ორივე ყურებით მაგრათ ყავთ დაქერილი.

ნარი.

სოხუმი. საყოველთაოთ ვაცხადებთ, რომ კისასკ ვამხდარი ღორი ყავს გამოგზავნოს გასასუქებლათ სოხუმში. აქაურ საავთომოფოში ისეთი საკმელები კეთდება, რომ ავათყავებზე უფრო ღორებს რგებს, რასაკ მოწუმოს მზარეულის დასუქებული ღორები.

აქაურ ყმაწვილებს ჩინების ქივილი აუტყდათ და კისერი ორსაქინანი გოგორტნიკებითა გიკავებს. დასიკულო.

ს. მუხაყრუა. აქაური მღვდელი ისე დაეჩევა საკურთხის ქამას, რომ გზაში რომ უხვდენ გამარჯობის მიგიერ საკურთხი თუ მოგაქვსო გეტყვის. თუ უთხარი არაო, გიპასუხებს: „მე ქამა მინდა და როგორც სხვებს მოაქვს ისე შენც უნდა მოიტანო“. გლგებენ საკურთხის მიგიერ „მათრასის“ მირთმევას აპირებენ.

ვარლამ.

ოზურგეთი. აქაურ გოგორდოვების სასწავლებელში წელს ყველა განყოფილებაში ასი მოწაფე მიიღეს. ნეტარ ხსენებულ მუსნიციის დროს კი ოთხასამდე აღიოდა მოწაფეთა რიცხვი. ეს ალბათ იმის ბრალია, რომ ეხლანდელი ინსპექტორი მეტის შრომისგან უქეიფოთ არის და ბევრი მოწაფე შეაწაფებს.

აქაურმა პროგრესისტ ვაქარმა ა. კლანდაძემ

ბაქო. ს. ევანასას დაარსდა „კარტონიკოთა კლუბი“ წვერებათ მრავალი მუშა ჩაეწერა. კლუბმა უკვე დაიწყო ძალუმი მოქმედება. წვერების გულუხვობას საზღვარი არა აქვს. ყველას იქ მიაქვს თავის ჯამაგირი და უხვოთ სტოვებენ. დამფუძნებელი წვერი ხუთია: მ. გე-შვილი, ლ. მ-ძე. კ. ჩ-ძე, დ. გ-შვილი და ზ. გ-შიძე.

მუშა.

დ. ყვირილი. რალაქ პროგრესს რომ იტყვიან უკვე ჩამოსულა ყვირილაში და პირდაპირ წაქაძის „პაღვალში“ სურავს თავი. ამის გამო იქ ქეიფი გაუმართავთ. პიშენას უმველებელი რეჩი უთქვამს. ვინ გინდა იქ არ ყოფილა, გრიზა, პატარა გრიზა, კოწია, უსუფა, ევსი და სხვანი. გრიკო.

სად. მუხიანი. დიდი სიხებების გამო მქედელს ი. გორდაძეს თავი შეუხურდა და ამხანავს თავი გაუჩნება. მეორე დღეს ხატზე და ჯვარზე ფიცადო არაფერი არ მახსოვს, ალბათ „მიკუღიანესო“.

ყარამანი ძლიერ განრისხებულია და ხანჯალ ამოღებულ დამებებს ვინც ის ვაზეთში გააქრეა — ამას წინეთ მღვდელმა წიკრიძემ ეკლესილიან პანღურის ცემათ გამოავლო მეფე დედოფალი, რადგან ცხრა მანეთი, ცხრამეტი შაური და ერთი კაპეიკი შვიდიღეს ჯვარ საწერი ფარცხანაყანევის მასწავლებლობეს განზრახვა აქეთ წაიხთხონ ლექია შემდეგ უემაზე: „თეთრი დღინო უფრო მარგებელია თუ წითელი“.

თავ. ანდრია ნიჟარაძე ხანჯალს წვერზე აგებას უპირებს ყველა მუხიანელებს, რადგან ვილაქ იქაურმა ვაზეთში ჩაავლო.

მუხიანის „მოკრივეთა ჯგუფი“ ძლიერ იღწვის სამკითხველო მოსასპობათ.

დესპოტი.

საშური ვილაც ბოროტ მკმედმა „მიტუმა აბაშიძეს“ რველოვერი ესროლა. დაიწყო ჩხრეკა! სხვათა შორის დაპატიმრეს ორი რუსული წიგნი, რომლებსაც საეჭვო ჰასპორტები აღმოაჩნდათ, იარაღი არავითარი.

ზემო ჭალა. ვინაიდან გლეხებს აღარაფერი დარჩათ წასართმევი, ამბობენ მიტუმა აბაშიძე თავის მიურაფს „გამოვიმსქნა“ რამოდენიმე თავის ჯამგინ შოში, შემდეგი რიგი ვისზე მიღებდა აღარ იცინა. ამბობენ გ. ამილახვარისა არ იყოს, მიტუმა აბაშიძესაც ვ. ამირჯანი დაიცავსო.

სად. წიფა. ერთ სადგომადი ვაგებარონს. საშინელი ვადამდები სენი აღმოაჩნდა. სახელდობრ ენის დაგრძელება. ამ სენმა უკვე იმსხვერპლა ოთხი ვარემე კაცი: ერთი სადღურის უფროსის თანაშემწე, ერთი ტელეგრაფისტი და ორი მისერე, თითონ ავადმყოფი ჯერ გვარიანათაა. ვახზე გამაგვიგზავნათ ენის დასამოკლებელი საშუალება რომ კიდევ არავინ იმსხვერპლოს მისმა სისხლადემ.

საშური. სად. მიხაილოვში ჩხრეკის დროს დაპატიმრეს თორმეტი ქანქარი, რომლებსაც ტროტოარტორ აქტებში მონაწილეობას აბრალებდნენ. ამ ემათ, საბოლოოთ გამოიკვია, რომ ორი ქანქარი უმსხვერპლნია ციხეში გამჭინვარებულ სახადს „მადარჩის“ ხოლო ათი მათგანი უდანაშაულოთ უცენით და გაუმართლებიათ.

ბელაგორი. (ხარაგოული) ჩვენმა სადგურმა ძლიერ ბევრი კონდუქტორი იმსხვერპლა „ბრუციანების“ აღმოჩენით. სამაგიეროთ ბ-ნი თევზაძე ავგრი ორი კვირა „საბრუციანა“ ნადირობაზე არ ვასულა. ბ-ნი „რისხვა“ კარვა ხანია თავს უგუნებოთ გრძობს. როგორც ამბობენ ვაზ. „ჩანგი“ დაადგა ყელზე და ვეღარ გადაიტანიაო. საქირია რაიმე მოსანელტებელი საშუალება.

ცაგერი. მამა ივ. მარგინაშა ვერეთ წოდებული „ბერების სახლი“ არ დასთმო თეატრად. ხმები, ვითომ ქანქართა სიყვარულმა ათქმევინა ვარია, მაგრამ იმასაც ამბობენ, რომ ახლო მომავლისთვის „ბერია სასახლეში“ აკადემია იხსნებაო. პროფესორებად უკვე მოუწვევიათ ბ. ენკელი და ლენტეხელი სენი, რომელიც ორჯერ ყოფილა საიჭიოს და ჩინებულათ შეუსწავლია იქაურობის ამბავი.

ლაილაში. „ლოჩხუმის მელამ“ და მისმა კამპანიამ შუამდგომლობა აღძრა ლილაოში სამხედრო წესების განახლების შესახებ, მაგრამ უარი მიიღო. ამ ამბავმა საშინლოთ იმეკმელად თურქი მათზე და სამოც და შვიდე გრადუსი სიცხემისცა. ცივი წყალი ჯერ არაფერს შეეღოს!

*) იხიარო „ცივი ტილო“ ჩინებული საშუალება! ეშმაკი.

ჭრებალო. გურულების მიზაძელებითარ ცხევილიანმაკ ვანიზრახა ჩვენში უმაღლეს სასწავლებლის გახსნა. პროფესორებათ მოწვევა: ახლოვინი, ან. ჩიქოვანი და მვლდ. ი. მარგინა. პროფ. დიკენტებათ: მელ. გარდაფაძე, კოს. გელოვანი, კ. დადემქელიანი და შ. ყრუაშვილი. საქირია ნივთიერი დახმარება, რაიცა მიიღება მაზრის სასამართლოში.

ბათუმი. როგორც მოგხსენებთ ბათუმს ვაუტრულედა. ნახევარ კაპეიანი „იმელი. დამწუხრებულნი მოქალაქენი ყურ ჩამოყრილნი დადიან ქუჩებზე ორი თვით გლოვა გამოცხადდა. სამელოვინრო ძაძის საყიდლოთ თანხა აღარ აღმოჩნდა ქალაქის კასაში და ნისითაც არავინ იძლევა.

იქიდანვე. ქალაქის საავადმყოფოს ანუ ვერეთ წოდებული რევიზიის რევიზიის საქმე მეტის მეტათ რთულდება. სასტიკ რევიზიას ზედამხედველის და სხვა მოსამსახურეთა დათბობა მოჰყვა.

ახლა კითხვა დაისვა რევიზიის ნდობა არ ნდობის შესახებ. ვნახოთ!

შილდა. (თელავის მაზრა). ვისაც ქანქარი აკლია მობრძანდეს შილდაში მამასახლისათ. სამსახურის გათავების შემდეგ ჯობე ვატენილი წავა. ამას დაამტკიცებს შილდაში მამასახლისათ ნაყოფი ბ-ნ ვ. გომივილი. ზოგ აქაური ხუცი ახირებულნი ხასიათი დასჩემდა. მიცვლებულის დამარხვას და დაქორწინებას როდესაც მას მოკვრიანება მაშინ ასრულებს პატრონს არავინ კითხვას, ვესე ქანქარის ბრალია.

კოტე.

ეუმორისტულ ჰუმორული, ეოველკვირული, სურათებიანი ქურნახლი

„მათრასი და სალაშქრო“

წელიწადში ღირს 5 მან., ნახევარი წლით— 2 მან. 50 კ., ერთი თვით— 50 კაპ.

ვინც წლის ბოლომდის გამოიყურს და ღირებულ ფასს (2—50) სრულად გამოუგზავნის რედაქციას, ვაგზავნება აგრეთვე უკვე გამოსული „სალაშქროს“ აღმანახები 7 ნომერი.

მიიღება დასაბეჭდი განცხადებები: პირველ გვერდზე სტრიქონი 20 კ., უკანასკნელზე— 10 კ. დროებითი რედაქციის აბრესი: Типизь, Типография Т-ва «Шрома» Василию Болжале.